

Daar leerden ze elkaar kennen. Wayne: „Op een doordeweekse avond riep ze ons naar beneden. Eerst zei ze dat ze uit eten ging met een vriendin, maar ze wilde tegen ons niet liegen.”

Jeff: „Mijn moeder is eerlijk en houdt niet van poespas. Dick kwam in ons leven. In het begin vond ik het lastig, omdat onze ouders waren gescheiden en wij een paar jaar zonder vader leefden. Dan is het best wennen als er iemand van de ene op de andere dag bij je in huis komt wonen.”

Karakter

Toch ontfermde Dick zich als een tweede vader over Wayne en Jeff. Waar Jeff snel gewend was, daar had Wayne het er lastiger mee. „Er waren momenten dat Dick en ik woorden hadden. We hebben hetzelfde karakter. Als ik op zaterdag weinig had gespeeld of door Dick was gewisseld, zat mijn moeder thuis met twee boze mannen. Ze houdt van hem en van mij. Ik weet nog dat ik met het eerste mocht meedoen. Dick was trainer. Als tweedejaars B-junior kwam ik er in de rust in. Hij gaf me een taak mee, maar die voerde ik niet uit. Tien mi-

▲ Wayne (links) en Jeff van Kesteren verloren in juli hun stiefvader Dick Gerwig.

FOTO:RUUD VOEST

nuten later wisselde hij me. Ik liep boos en gefrustreerd naar de kleedkamer en trapte een cornervlag kapot. Een paar dagen later kreeg ik een acceptgiro. Stiefzoon of niet, daar maakte hij geen onderscheid in. Thuis is thuis, op het voetbalveld had-ie maling aan je.”

Kritische noot

Ook tussen Jeff en Dick botste het soms, al was dat snel weer over. „Hij had altijd een kritische noot als ik weer eens een dramatische wedstrijd had gespeeld. Dan kon hij haarfijn uitleggen wat ik beter had kunnen doen. Maar het gemis is enorm. Dick is niet mijn biologische vader, maar mijn kinderen zien hem wel als hun opa. Hij kwam elke zaterdag naar de wedstrijd van mijn zoontje. Al was het om half acht, hij stond er. Zoals hij ook bij z'n kleindochter van zijn eigen dochter ging kijken die handbalt. Het is een rol die hij niet op zich had hoeven nemen, maar hij deed het wel. Dat mis je gewoon.”

Jeff vergeet ook nooit meer de steun van Dick toen hij op zijn twintigste met vrouw Kirsten hun eerste kindje verwelkomde. Het was ongepland, maar Dick sprak er nooit een

waardeoordeel over uit. „Kirsten en ik gingen het gesprek aan met mijn en haar ouders. Dick was een type van 'niet lullen, maar poetsen'. Ik hou er wel van. Ze steunden ons. In die tijd hadden we niks. We zaten op school, ik ben gaan werken, zodat Kirsten haar opleiding kon afmaken. Uiteindelijk konden we allebei onze

Als ik door Dick was gewisseld, zat mijn moeder thuis met twee boze mannen

– Wayne van Kesteren

diploma's halen. Mijn moeder en Dick zagen dat we onze verantwoordelijkheid namen en hielpen ons met een autootje. Dick was een ouderwetse man, in de goede zin van het woord. Niet recht lullen wat krom is. Is het klote, dan is het klote en moet je er alles aan doen om het beter te maken. En als iets goed is, dan is het goed. Dat heb ik van Dick opgestoken.”

Voetbal was voor Dick Gerwig z'n lust en z'n leven. Niet voor niets bevestigden op maandag 24 juli velen uit de regionale voetballerij hun laatste eer aan hem. De vele geschrokken reacties en de enorme bloemenzee in de aula van crematorium Domstede spraken boekdelen.

Jeff: „Mijn moeder is overladen met kaarten van oude bekenden uit het voetbal en clubs waar hij werkzaam was.” Wayne: „Als je in de aula komt en zo veel mensen ziet, moet je erkennen dat hij een geliefde man was.”

Eerlijk

Jeff sprak tijdens de dienst. „Je kunt zeggen wat je wilt, maar Dick was iemand die niet met twee maten mat, eerlijk en recht door zee was. Daarom was hij geliefd bij de mensen die hem kenden. Je mocht 'm of je mocht 'm niet. Aan het einde van de dienst kwam het verzoek of iedereen wilde applaudisseren. Dat vond Dick namelijk prachtig, het gejuich van vreugde na een doelpunt of een gewonnen wedstrijd.”

De aanwezigen in de aula gaven massaal gehoor aan dat verzoek. Wayne: „Toen brak ik.”